

وضعیت سرمایه‌گذاری مالزی ۲۰۲۵

خلاصه اجرایی ۳

بخش ۱. باز بودن در برابر سرمایه‌گذاری خارجی و محدودیت‌های مربوط به آن ۴

سیاست‌ها در قبال سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی ۴

محدودیت‌های کنترل خارجی و حق مالکیت خصوصی و تأسیس کسب‌وکار ۶

بانکداری ۶

بیمه ۷

فناوری اطلاعات و ارتباطات ۷

تولید (Manufacturing) ۷

نفت و گاز ۷

بررسی‌های دیگر سیاست سرمایه‌گذاری ۸

بررسی سیاست تجاری WTO (فوریه ۲۰۲۳) ۸

تسهیل کسب‌وکار ۸

سرمایه‌گذاری خارجی ۹

بخش ۲. سرمایه‌گذاری دوجانبه و معاهدات مالیاتی ۹

بخش ۳. رژیم حقوقی ۱۰

شفافیت نظام نظارتی ۱۰

ملاحظات نظارتی بین‌المللی ۱۳

نظام حقوقی و استقلال قضایی ۱۳

قوانین و مقررات مربوط به سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی ۱۴

قوانین رقابت و ضد انحصار ۱۴

مصادره و غرامت ۱۵

حل و فصل اختلافات ۱۵

بخش ۴. سیاست‌های صنعتی ۱۷

مشوق‌های سرمایه‌گذاری ۱۷

مناطق ویژه تجاری/بنادر آزاد/تسهیل تجارت ۱۸

الزامات عملکرد و بومی‌سازی داده ۱۹

بخش ۵. حمایت از حقوق مالکیت ۲۲

املاک واقعی ۲۲

اموال منقول ۲۳

مالکیت فکری ۲۳

بخش ۶. بخش مالی ۲۴

بازارهای سرمایه و سرمایه‌گذاری پرتفوی ۲۴

سیستم پولی و بانکی ۲۵

ارز خارجی و حواله‌ها ۲۵

بخش ۷. شرکت‌های دولتی ۲۶

برنامه خصوصی‌سازی ۲۸

بخش ۸. فساد ۲۹

بخش ۹. محیط سیاسی و امنیتی ۳۰

بخش ۱۰. سیاست‌ها و رویه‌های کار ۳۱

<https://www.state.gov/wp-content/uploads/Investment-Climate-Statement.pdf>
-Malaysia-۲۰۲۵_۶۳۸۷۱۹/۰۹/۲۰۲۵

خلاصه اجرایی

دولت مالزی به‌طور سنتی از سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی (FDI) استقبال کرده است، که سهم قابل توجهی در توسعه اقتصادی این کشور داشته است. مالزی در سال ۲۰۲۴، ۸۵٫۸ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری خارجی مصوب را گزارش کرده است. ایالات متحده با ۷٫۴ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری مصوب در سال ۲۰۲۴، بار دیگر بزرگترین سرمایه‌گذار در مالزی بود. آلمان (۷٫۳ میلیارد دلار) و چین (۶٫۴ میلیارد دلار) به ترتیب دومین و سومین سرمایه‌گذار بزرگ در سال ۲۰۲۴ بودند. فضای سرمایه‌گذاری مالزی توسط موارد زیر تقویت می‌شود:

موقعیت استراتژیک و دسترسی به بازارهای جنوب شرق آسیا؛

زمین و منابع طبیعی فراوان؛

زیرساخت‌های بسیار پیشرفته فناوری اطلاعات و ارتباطات (ICT)؛

نیروی کار ماهر و انگلیسی‌زبان؛

و اکوسیستم قوی تولیدکنندگان و تأمین‌کنندگان در بخش‌های کلیدی، از جمله تجهیزات پزشکی، نیمه‌هادی‌ها و پنل‌های خورشیدی.

اقتصاد مالزی در سال ۲۰۲۴، ۵٫۱ درصد رشد کرد. این اقتصاد رشد قوی‌تری نسبت به پیش‌بینی اولیه ۴ تا ۵ درصدی برای سال ۲۰۲۴ ثبت کرد، که ناشی از تقاضای داخلی robust همراه با سرمایه‌گذاری‌های قوی، و همچنین بهبود صادرات بود. بانک مرکزی مالزی، بانک نگارا مالزی (Bank Negara Malaysia)، کنترل محکمی بر سیستم مالی حفظ کرد و به محدودیت و تعدیل مالی توصیه نمود، که بافر قوی در برابر اثرات نوسانات بازارهای مالی جهانی فراهم کرد. رشد مستمر اشتغال و دستمزد، پشتیبان اصلی هزینه‌های مقاوم خانوارها بود.

دولت مالزی بودجه‌ای در سال ۲۰۲۴ با تخصیص ۹۵,۵ میلیارد دلار تصویب کرد که هزینه‌های عمومی و جمع‌آوری درآمد را افزایش داد و مدیریت بدهی را در اولویت قرار داد. این سومین بودجه تحت چارچوب اقتصادی مدانی (Madani) نخست وزیر انور ابراهیم برای رشد اقتصاد مالزی و افزایش استانداردهای زندگی برای همه است. این بودجه بر احیای اقتصاد، ایجاد تغییرات متحول کننده و بهبود رفاه کلی مردم متمرکز است.

چارچوب جدید مشوق‌های سرمایه‌گذاری (NIIF) معرفی شد که بر فعالیتهای با ارزش بالا و سرریزهای اقتصادی گسترده‌تر متمرکز است، از جمله یک صندوق سرمایه‌گذاری استراتژیک به ارزش ۱ میلیارد رینگیت برای تشویق فعالیتهای با ارزش بالا مانند خدمات طراحی مدار مجتمع یکپارچه (IC). با تشخیص تأثیر بالقوه عظیم هوش مصنوعی، دولت اقداماتی را برای تقویت موقعیت خود در این زمینه با تخصیص بودجه برای ایجاد دفتر ملی هوش مصنوعی و ایجاد شبکه ایمنی هوش مصنوعی آسه‌آن (ASEAN AI Safety Network) انجام داده است. علاوه بر این، دولت ۱۱,۳ میلیون دلار برای گسترش آموزش هوش مصنوعی به تمام دانشگاه‌های تحقیقاتی اختصاص داده است.

فضای کسب‌وکار در مالزی به طور کلی برای سرمایه‌گذاری ایالات متحده مساعد است. تولیدکنندگان بزرگ نیمه‌هادی‌ها و محصولات الکترونیکی مصرفی و صنعتی ایالات متحده، رهبران صنعت موفق الکترونیک و الکترونیک (E&E) مالزی هستند. همچنین چندین شرکت آمریکایی در بخش نفت و گاز و پتروشیمی مالزی سرمایه‌گذاری کرده‌اند. مالزی همچنین به جذب سرمایه‌گذاری ایالات متحده در بخش مراقبت‌های بهداشتی و تجهیزات پزشکی ادامه می‌دهد.

به عنوان یک اقتصاد صادرات‌محور، مالزی به شرایط اقتصادی جهانی حساس است. تورم سرانه در مالزی از ۳,۵ درصد در سال ۲۰۲۳ به ۱,۸ درصد در سال ۲۰۲۴ کاهش یافت، در حالی که تورم هسته در همین دوره ثابت و ۱,۸ درصد باقی ماند.

در مارس ۲۰۲۲، مالزی پروتکل ۲۰۱۴ کنوانسیون کار اجباری ۱۹۳۰ را تصویب کرد و تعهد خود را برای مبارزه با کار اجباری تقویت نمود. تصویب این پروتکل توسط مالزی در مارس ۲۰۲۳ لازم الاجرا شد و مالزی را متعهد کرد تا اقدامات مؤثری برای سرکوب کار اجباری، حمایت از قربانیان و مجازات عاملان انجام دهد.

بخش ۱. باز بودن در برابر سرمایه‌گذاری خارجی و محدودیتهای مربوط به آن

سیاست‌ها در قبال سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی

به طور تاریخی، دولت مالزی از سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی به عنوان جزئی جدایی‌ناشدنی از توسعه اقتصادی خود استقبال کرده است. در دهه گذشته، آزادسازی نسبی اقتصاد و هجوم سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی منجر به ایجاد مشاغل و کسب‌وکارهای جدید شده و استراتژی رشد صادرات‌محور مالزی را تقویت کرده است. سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی ایالات متحده در مالزی در سال ۲۰۲۴ برابر با ۸۵,۸ میلیارد دلار بود که ۱۴,۹ درصد نسبت به سال ۲۰۲۳ افزایش داشت.

در سال ۲۰۲۱، دولت مالزی «جاءطلبی‌های سرمایه‌گذاری ملی» (NIA) را راه‌اندازی کرد، چارچوبی که برای تحریک سرمایه‌گذاری و اصلاح سیاست‌های موجود در نظر گرفته شده است. NIA سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی را اولویت می‌دهد که تحقیق و توسعه (R&D) و قابلیت‌های تولید محلی را افزایش می‌دهد، مشاغل با درآمد بالا و دانش‌بر ایجاد می‌کند، مالزی را با زنجیره‌های تأمین جهانی یکپارچه می‌سازد، خوشه‌های اقتصادی جدید و موجود را توسعه می‌دهد و فراگیری نیروی کار را ترویج می‌کند. دولت با تکیه بر NIA، همچنان سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در بخش‌های حیاتی از جمله الکترونیک و الکترونیک (E&E)، فناوری پزشکی و هوافضا را به منظور حرکت به سمت بالای زنجیره ارزش در اولویت قرار می‌دهد.

برخی قوانین و رویه‌ها وجود دارند که نحوه رفتار با سرمایه‌گذاران خارجی و داخلی را در مالزی متمایز می‌کنند. بسته به بخش، گاهی اوقات از سرمایه‌گذاری‌های خارجی خواسته می‌شود که الزامات مشارکت محلی از نظر مالکیت سهام یا نمایندگی در هیئت مدیره را برآورده کنند. محدودیت در مالکیت سهام خارجی 最常见的 به شکل حداقل سهام الزامی یا سهام اکثریت است که باید توسط مالزیایی‌های محلی یا نهادهای بومی پوترا (یعنی مالایی‌های قومی) نگهداری شود. برای نمایندگی در هیئت مدیره، این می‌تواند شامل الزام به انتصاب یک فرد مالزیایی محلی یا بومی پوترا در هیئت مدیره باشد.

بودجه ۲۰۲۵ مالزی ایجاد چارچوب جدید مشوق‌های سرمایه‌گذاری (NIIF) به ارزش ۲۳۰ میلیون دلار را برای تشویق فعالیت‌های با ارزش بالا مانند خدمات طراحی مدار مجتمع یکپارچه (IC) پیشنهاد کرد.

مالزی دارای آژانس‌های مختلف ترویج سرمایه‌گذاری ملی، منطقه‌ای و شهرداری است، از جمله سازمان توسعه سرمایه‌گذاری مالزی (MIDA) و InvestKL زیر نظر وزارت تجارت بین‌الملل و صنعت (MITI). این آژانس‌ها در مشاوره استراتژی کسب‌وکار، آشنایی با منطقه، برنامه‌های مدیریت استعداد، شبکه‌سازی و سایر خدمات پس از سرمایه‌گذاری کمک می‌کنند.

محدودیت‌های کنترل خارجی و حق مالکیت خصوصی و تأسیس کسب‌وکار

دولت مالزی به طور فعال سرمایه‌گذاری‌های مشترک بین سرمایه‌گذاران خارجی و شرکای داخلی را به عنوان یک استراتژی توسعه تشویق می‌کند. نهادهای خصوصی خارجی و داخلی می‌توانند شرکت‌های تجاری را تأسیس و مالکیت کنند و در همه اشکال فعالیت‌های درآمدزا شرکت نمایند، البته با چند استثنا. اگرچه مالزی گام‌هایی برای آزادسازی سیاست‌های مربوط به سرمایه‌گذاری خارجی برداشته است، اما همچنان الزاماتی برای مشارکت محلی در سهام در بخش‌های خاص وجود دارد.

در سال ۲۰۰۹، مالزی دستورالعمل‌های کمیته سرمایه‌گذاری خارجی (FIC) را که معاملات برای تحصیل منافع، ادغام‌ها و تصاحب شرکت‌های محلی توسط طرف‌های خارجی را محدود می‌کرد، لغو کرد. با این حال، در بخش‌های خاصی از کسب‌وکار، برای دریافت تأییدیه‌های خاص، مجوزهای عملیاتی، مجوزها یا ثبت‌نام‌ها، محدود کردن مشارکت سهام خارجی الزامی است. به دلیل سیاست‌های اقتصادی باقیمانده، این محدودیت به صورت تقسیم ۷۰-۳۰ سهام بین سرمایه‌گذاران خارجی (حداکثر ۷۰ درصد) و نهادهای بومی پوترا (حداقل ۳۰ درصد) ظاهر می‌شود.

سرمایه‌گذاری خارجی در خدمات، چه در بخش‌های بدون سقف سهام خارجی و چه در زیربخش‌های کنترل شده، همچنان مشروط به بررسی و تأیید وزارتخانه‌ها و آژانس‌هایی است که بر بخش‌های مربوطه صلاحیت دارند. یک وظیفه کلیدی این فرآیند بررسی و تأیید، تعیین این است که آیا سرمایه‌گذاری‌های پیشنهادی واجد شرایط دریافت مشوق‌های مختلف برای پیشبرد اهداف توسعه اقتصادی هستند یا خیر. قانون وظایف وزارتی (Ministerial Functions Act) به وزارتخانه‌های مربوطه اختیارات صلاحیت گسترده‌ای در مورد تصویب پروژه‌های سرمایه‌گذاری اعطا می‌کند. سرمایه‌گذاران در صنایعی که توسط دولت مالزی هدف گذاری شده‌اند، اغلب می‌توانند شرایط مطلوبی را با وزارتخانه‌ها یا آژانس‌های مسئول تنظیم مقررات آن صنعت مذاکره کنند. این می‌تواند شامل کمک در جهت‌یابی شبکه پیچیده مقررات و سیاست‌ها باشد که برخی از آنها می‌توانند به صورت موردی بخشیده شوند. سرمایه‌گذاران خارجی در صنایع غیر هدف‌گذاری شده معمولاً کمک کمتری از دولت برای اخذ تأییدیه‌های لازم از نهادهای نظارتی مختلف دریافت می‌کنند و بنابراین می‌توانند با موانع بوروکراتیک بیشتری روبرو شوند.

بانکداری

سهام خارجی تا سقف ۷۰ درصد در بانک‌های اسلامی داخلی و بانک‌های سرمایه‌گذاری، و تا سقف ۳۰ درصد در بانک‌های تجاری مجاز است. بانک نگارا مالزی (BNM)، بانک مرکزی و ناظر بانکی مالزی، در حال حاضر به بانک‌های خارجی اجازه می‌دهد تا حداکثر چهار شعبه دیگر در سراسر مالزی افتتاح کنند، مشروط به محدودیت‌هایی که شامل تعیین محل استقرار شعب (یعنی مراکز بازار، مناطق نیمه شهری و مناطق غیر شهری) می‌شود. این سیاست‌ها به بانک‌های خارجی اجازه نمی‌دهد شعبه جدیدی در فاصله ۱,۵ کیلومتری یک بانک محلی موجود تأسیس کنند. BNM همچنین توانایی بانک‌های خارجی را برای ارائه برخی خدمات به تعهدات آنها برای انجام برخی فعالیت‌های پشتیبانی در مالزی مشروط کرده است.

بیمه

مالکیت خارجی در شرکت‌های بیمه نمی‌تواند از ۷۰ درصد تجاوز کند. BNM، ناظر بیمه، سقف‌های بالاتر سهام خارجی را به صورت موردی بررسی می‌کند.

فناوری اطلاعات و ارتباطات

در سال ۲۰۱۲، مالزی مشارکت سهام خارجی تا ۱۰۰ درصد را در میان ارائه‌دهندگان خدمات کاربردی، ارائه‌دهندگان خدمات شبکه و ارائه‌دهندگان تأسیسات شبکه مجاز دانست. استثنای این قاعده، شرکت ملی مخابرات Telekom Malaysia است که سقف سهام خارجی آن ۳۰ درصد یا پنج درصد برای سرمایه‌گذاران انفرادی است.

تولید (Manufacturing)

مالزی برای سرمایه‌گذاری‌های جدید تولیدی توسط تولیدکنندگان دارای مجوز، مشارکت سهام خارجی تا ۱۰۰ درصد را مجاز می‌داند. با این حال، شرکت‌های خارجی می‌توانند برای دریافت مجوز تولید با مشکلاتی روبرو شوند و اغلب برای این منظور به تأسیس یک شرکت تابعه محلی متوسل می‌شوند.

نفت و گاز

طبق قانون توسعه نفت ۱۹۷۴، صنعت بالادستی نفت و گاز توسط شرکت ملی نفت مالزی (PETRONAS)، یک شرکت کاملاً دولتی و تنها نهادی که مالکیت قانونی ذخایر نفت خام و گاز مالزی را دارد، کنترل می‌شود. مشارکت خارجی معمولاً در قالب قراردادهای اشتراک تولید (PSC) صورت می‌گیرد. PETRONAS به طور

منظم از شرکای PSC خود می‌خواهد با شرکت‌های مالزیایی برای مناقصات همکاری کنند. شرکت‌های غیر مالزیایی مجاز به مشارکت در خدمات نفتی در مشارکت با شرکت‌های محلی هستند، اما در صورتی که طرف خارجی سهامدار اصلی باشد، به ۴۹ درصد سهام محدود می‌شوند. PETRONAS شرایط پروژه‌های بالادستی با مشارکت خارجی را به صورت موردی تعیین می‌کند.

بررسی‌های دیگر سیاست سرمایه‌گذاری

آخرین بررسی سرمایه‌گذاری سازمان همکاری اقتصادی و توسعه (OECD) از مالزی در سال ۲۰۱۳ انجام شد. اگرچه این بررسی جهت کلی اصلاحات اقتصادی و تلاش‌ها برای آزادسازی را مثبت ارزیابی کرد،

توصیه‌ها بر نیاز به آزادسازی بیشتر بخش خدمات، حمایت‌های قوی‌تر از مالکیت فکری، راهنمایی و پشتیبانی بیشتر از سوی MIDA، و ادامه اصلاحات حاکمیت شرکتی تأکید داشتند.

مالزی همچنین در فوریه ۲۰۲۳ یک بررسی سیاست تجاری سازمان تجارت جهانی (WTO) را انجام داد که شامل یک مرور کلی بر سیاست‌های سرمایه‌گذاری این کشور بود. بررسی WTO به اقدامات دولت مالزی برای ایجاد مشوق‌ها به منظور تشویق سرمایه‌گذاری اشاره کرد. فراتر از جذب سرمایه‌گذاری، مالزی پیشرفت قابل اندازه‌گیری در اصلاحات برای تسهیل افزایش فعالیت‌های تجاری داشته است.

بررسی سیاست تجاری WTO (فوریه ۲۰۲۳)

در بیش از پنج سال گذشته، بررسی‌های جوهری در مورد نگرانی‌های مربوط به سیاست سرمایه‌گذاری مالزی توسط سازمان‌های جامعه مدنی انجام نشده است.

تسهیل کسب‌وکار

قانون اصلی حاکم بر ورود و فعالیت سرمایه‌گذاران خارجی در اقتصاد مالزی، قانون شرکت‌های ۲۰۱۶ است.

علاوه بر ثبت نام در کمیسیون شرکت‌های مالزی، نهادهای تجاری باید موارد زیر را ثبت کنند:

اساسنامه شرکت

اعلامیه انطباق (یعنی انطباق با مفاد قانون شرکت‌ها)

اعلامیه قانونی (یعنی عدم ورشکستگی، عدم محکومیت)

فرآیند ثبت نام و تأسیس کسب و کار به طور متوسط دو هفته طول می کشد. مالزی همچنین موافقتنامه تسهیل سرمایه گذاری برای توسعه سازمان تجارت جهانی (WTO) را امضا کرده است.

فراتر از این الزامات، سرمایه گذاران خارجی باید مجوز دریافت کنند. طبق قانون هماهنگی صنعتی ۱۹۷۵، سرمایه گذاری که در تولید فعالیت می کند، در صورتی نیاز به مجوز دارد که سرمایه شرکت ۲٫۵ میلیون رینگیت (تقریباً ۵۶۵،۰۰۰ دلار) باشد یا حداقل ۷۵ کارمند تمام وقت استخدام کند.

دستورالعمل های دولت مالزی برای تصویب سرمایه گذاری های تولیدی، و به تبع آن، مجوزهای تولید، عموماً بر اساس نسبت سرمایه به کارمند است. پروژه های زیر آستانه ۵۵،۰۰۰ رینگیت (تقریباً ۱۲،۴۰۰ دلار) سرمایه به ازای هر کارمند، کاربر محسوب می شوند و عموماً واجد شرایط نیستند. سرمایه گذاران تولیدی که به دنبال گسترش یا تنوع بخشیدن به عملیات خود هستند، باید از طریق MIDA درخواست دهند.

شرکت های تولیدی که درآمد سالانه آنها کمتر از ۵۰ میلیون رینگیت (تقریباً ۱۱،۳ میلیون دلار) است یا کمتر از ۲۰۰ کارمند تمام وقت دارند، طبق تعریف SME محسوب می شوند و عموماً واجد شرایط دریافت مشوق ها خواهند بود. شرکت های فعال در بخش خدمات یا سایر بخش ها که درآمد آنها کمتر از ۲۰ میلیون رینگیت (تقریباً ۴،۵ میلیون دلار) است یا کمتر از ۷۵ کارمند تمام وقت دارند، نیز تعریف SME را برآورده می کنند.

سرمایه گذاری خارجی

اگرچه دولت مالزی به طور فعال سرمایه گذاری خارجی را ترویج یا تشویق نمی کند، اما تعدادی از شرکت های وابسته به دولت، صندوق های بازنشستگی و شرکت های سرمایه گذاری در خارج از کشور سرمایه گذاری دارند. این شرکت ها شامل صندوق ثروت ملی Khazanah Nasional Berhad، KWAP، بزرگترین صندوق بازنشستگی خدمات عمومی مالزی؛ و صندوق ذخیره کارکنان (EPF) مالزی می شوند. EPF اعلام کرده است که پرتفوی سرمایه گذاری آن تقریباً به نسبت ۴۰/۶۰ بین سرمایه گذاری های داخلی و خارجی تقسیم می شود. شرکت نفت و گاز دولتی PETRONAS نیز در چندین منطقه خارج از آسیا سرمایه گذاری دارد.

بخش ۲. سرمایه گذاری دوجانبه و معاهدات مالیاتی

مالزی با ۷۰ کشور (۵۶ تای آنها لازم الاجرا هستند) معاهده سرمایه گذاری دوجانبه دارد، اگرچه با ایالات متحده ندارد. مالزی با ۶۲ اقتصاد، از جمله ایالات متحده، دارای موافقتنامه های دوجانبه "تضمین سرمایه گذاری" است.

دولت مالزی گزارش می‌دهد که ۶۵ مورد از موافقتنامه‌های سرمایه‌گذاری موجود مالزی حاوی مقررات حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذار و دولت (ISDS) هستند.

مالزی با ایالات متحده معاهده مالیاتی دوجانبه ندارد.

مالزی به عنوان عضو انجمن ملل جنوب شرق آسیا (ASEAN)، طرف توافقنامه‌های تجاری با استرالیا، نیوزیلند، چین، هند، ژاپن و کره جنوبی است. موافقتنامه ASEAN-هند برای پوشش تجارت در خدمات گسترش یافته است. مالزی همچنین دارای موافقتنامه‌های تجارت آزاد دوجانبه با استرالیا، شیلی، هند، ژاپن، نیوزیلند، پاکستان و ترکیه است. مالزی همچنین طرف موافقتنامه جامع و پیشرو برای مشارکت ترانس پاسیفیک (CPTPP) و مشارکت اقتصادی جامع منطقه‌ای (RCEP) است.

بخش ۳. رژیم حقوقی

شفافیت نظام نظارتی

در ژوئیه ۲۰۱۳، دولت مالزی "سیاست ملی در مورد توسعه و اجرای مقررات" (NPDIR) را منتشر کرد، نقشه راهی برای دستیابی به رویه نظارتی خوب (GRP). تحت NPDIR، دولت فدرال رویکردی جامع برای بهبود کارایی و شفافیت چارچوب نظارتی کشور رسمیت بخشید. مزایا برای بخش خصوصی شامل ساده‌سازی الزامات تصویب پروژه و هزینه‌ها، نقش بیشتر در فرآیند قانون‌گذاری، و بهبود استانداردسازی و شفافیت در تمام مراحل رویه‌های نظارتی بوده است.

یک حوزه نگرانی، سیاست تدارکات دولتی مالزی است، زیرا شرکت‌های غیر مالزیایی ادعا می‌کنند که علیرغم ارائه محصولات بهتر با هزینه کمتر، مناقصه‌ها را به شرکت‌های بومی‌پوترا واگذار کرده‌اند. چنین نتایجی به دلیل سیاست ترجیحی دولت برای تسهیل مشارکت بیشتر بومی‌پوترا در بخش خصوصی است. این سیاست ترجیحی از طریق واگذاری قراردادهای تأمین‌کنندگان و پیمانکاران بومی‌پوترا و از طریق استفاده از حاشیه‌های قیمت ترجیحی برای افزایش رقابت‌پذیری مناقصه‌گذاران بومی‌پوترا آشکار می‌شود.

مالزی دارای سیستم حکومتی سه سطحی است: فدرال (پارلمان)، ایالتی و محلی. قوانین سطح فدرال و ایالتی قدرت خود را از قانون اساسی مالزی می‌گیرند. پارلمان دارای قدرت انحصاری برای وضع قوانین در مورد موضوعاتی از جمله تجارت، بازرگانی و صنعت، و امور مالی است. پارلمان می‌تواند اختیارات خود را از طریق قوانین به آژانس‌های اداری، ایالت‌ها و نهادهای محلی تفویض کند. ایالت‌ها دارای قدرت وضع قوانین مربوط به

زمین، دولت محلی و دادگاه‌های اسلامی هستند. نهادهای قانونگذاری محلی قدرت خود را از قوانین تصویب شده توسط پارلمان، به ویژه قانون دولت محلی ۱۹۷۶، می‌گیرند.

مقامات محلی می‌توانند آیین‌نامه‌های داخلی مربوط به مالیات محلی و کاربری زمین را تصویب کنند. برای سرمایه‌گذاران خارجی، پارلمان مرتبط‌ترین نهاد قانونگذار است، زیرا بر مسائل مربوط به تجارت حاکم است و در موارد تضاد، ماده ۷۵ قانون اساسی مقرر می‌دارد که قوانین فدرال بر قوانین ایالتی برتری دارند.

هیئت استانداردهای حسابداری مالزی (MASB) چارچوب استانداردهای گزارشگری مالی مالزی (MFRS) را در سال ۲۰۱۲ معرفی کرد که کاملاً با چارچوب استانداردهای گزارشگری مالی بین‌المللی (IFRS) مطابقت دارد. این انطباق به افزایش اعتبار و شفافیت گزارشگری مالی در مالزی کمک می‌کند.

هیئت استانداردهای حسابرسی و تضمین (AASB) مؤسسه حسابداران مالزی (MIA) استانداردها و بیانیه‌های فنی صادر شده توسط هیئت استانداردهای حسابرسی و تضمین بین‌المللی (IAASB) را بررسی می‌کند که استانداردهای بین‌المللی حسابرسی (ISA) را تدوین می‌کند و در بیش از ۱۱۰ حوزه قضایی پذیرفته شده است.

در تئوری، قرار است قوانین از طریق یک سیستم چندمرحله‌ای قاعده‌گذاری در دسترس عموم قرار گیرد. سازمان بهره‌وری مالزی (MPC) در سال ۲۰۱۴ "دستورالعمل رویه‌های مشاوره عمومی" را منتشر کرد که نقش دولت و ذی‌نفعان را در فرآیند مشاوره روشن می‌کند و اصول راهنمای رویکرد مشاوره عمومی مالزی را ارائه می‌دهد. مانند مورد سرمایه‌گذاری خارجی، رویه‌های مشاوره معمولاً تحت نظارت کمیسیون بورس و اوراق بهادار مالزی (SC)، بورس مالزی (Bursa Malaysia) یا BNM قرار می‌گیرد. به عنوان مثال، SC پیش‌نویس‌های مقررات را برای مشاوره عمومی در وبسایت خود نگهداری می‌کند که به راحتی در دسترس ذی‌نفعان است. این پیش‌نویس‌ها عموماً حاوی منطق مقررات پیشنهادی و همچنین تأثیرات بالقوه هستند و فهرستی از سؤالات را برای ذی‌نفعان فراهم می‌کنند تا نظرات خود را به ناظران توضیح دهند.

عموم مردم همچنین از طریق نقش افزایش یافته PEMUDAH (کارگروه ویژه تسهیل کسب‌وکار) که در سال ۲۰۰۷ برای ایفای نقش پل ارتباطی بین دولت، کسب‌وکارها و سازمان‌های جامعه مدنی تأسیس شد، در فرآیند مشاوره عمومی مشارکت داده می‌شوند. PEMUDAH با پرداختن به رفتار ناعادلانه ناشی از ناسازگاری در اجرا و پیاده‌سازی، به درک الزامات نظارتی که بر فعالیت‌های اقتصادی تأثیر می‌گذارند، کمک می‌کند. همچنین در نقاط مختلف فرآیند اجرای مقررات نقش حمایتی ایفا می‌کند. توصیه‌هایی از بخش خصوصی به ناظران ارائه می‌دهد، و اجرای قوانین موجود را نظارت می‌کند.

علیرغم دستورالعمل و سایر گام‌ها برای کاهش بار مقرراتی بر صنعت، موانع همچنان پابرجا هستند. ناسازگاری‌های مکرر بین وزارتخانه‌های مختلف در اجرای رویه‌های مشاوره عمومی و همچنین در تفسیرهای آنها از نحوه اعمال مقررات وجود دارد. رابطه پیچیده بین قوانین سطح ایالتی و فدرال که می‌تواند در طیف وسیعی از مسائل همپوشانی داشته باشد و منجر به ناکارآمدی برای سرمایه‌گذاران شود، بر این دشواری می‌افزاید.

وبسایت CLU Law متن کامل لوایح و اصلاحات مالزی را از سال ۲۰۱۳ به بعد منتشر کرده است. در سال ۲۰۱۹، مالزی در ارتباط با بانک جهانی، وبسایتی ایجاد کرد که حاوی قوانین در دست اقدام است و امکان اظهار نظر عمومی را فراهم می‌کند. پورتال یکپارچه مشاوره عمومی حاوی قوانینی نیست که قبل از سال ۲۰۱۹ تکمیل یا اجرا شده‌اند، اما گامی مثبت به سمت استانداردسازی مشاوره‌های عمومی است. وبسایت کاربرپسند است و امکان جستجو بر اساس تاریخ سررسید، نهاد اجرایی و مرحله مشاوره را فراهم می‌کند.

مالزی رویکردی چندوجهی برای اطمینان از انطباق دولت با الزامات نظارتی دارد. مهمترین مکانیسم اجرایی، دسترسی به بررسی قضایی است. گزارش رقابت‌پذیری جهانی مجمع جهانی اقتصاد در سال ۲۰۱۹، مالزی را از نظر کارایی چارچوب قانونی در به چالش کشیدن مقررات در رتبه ۱۲ قرار می‌دهد. با توجه به دسترسی به دادگاه‌های اداری و قضایی، طرفین زیان‌دیده در مالزی می‌توانند ناظر را به اقدام وادار کنند.

علاوه بر راه قانونی، طرفین زیان‌دیده می‌توانند از طریق مکانیسم‌های اجرایی به رهبری آژانس‌ها نیز راه حل 寻求 کنند. BNM یک "واحد شکایات" اختصاصی دارد که به شکایات مصرف‌کنندگان علیه موسسات بانکی رسیدگی می‌کند. BNM گزینه‌های اجرایی را به شرح زیر فهرست می‌کند:

توبیخ عمومی یا خصوصی؛

دستور به انطباق؛

جریمه اداری و مدنی؛

جبران خسارت به مشتری؛ یا تعقیب قضایی.

در مقابل، هیئت ویژه کمیساریای مالیات بر درآمد مالزی، که یک آژانس مالیاتی است، دارای کمیسیون‌های ویژه مالیات بر درآمد است که مؤدیان می‌توانند نسبت به احکام و مقررات جدید به آنها اعتراض کنند. کمیسیون شرکت‌های مالزی، که قوانین مربوط به شرکت‌های ثبت شده در مالزی را تنظیم می‌کند، و همچنین کمیسیون

بورس و اوراق بهادار مالزی نیز درگیر روبه‌های اجرایی هستند. در مورد تدارکات، مناقصه‌گذاران متضرر می‌توانند به دفتر شکایات عمومی، کمیسیون ضد فساد مالزی، کمیسیون رقابت مالزی یا اداره ملی حسابرسی شکایت کنند.

ملاحظات نظارتی بین‌المللی

مالزی یکی از ده کشور عضو تشکیل‌دهنده انجمن ملل جنوب شرق آسیا (ASEAN) است. رهبران سیاست اقتصادی ASEAN به طور منظم برای بحث در مورد ترویج ادغام اقتصادی بیشتر در داخل بلوک دیدار می‌کنند. اگرچه در حال حاضر robust است، کشورهای عضو گام‌هایی را برای تسهیل جریان بیشتر کالاها، خدمات و سرمایه در اولویت قرار داده‌اند. هیچ سیستم نظارتی منطقه‌ای در جای خود قرار ندارد. مالزی به عنوان عضو WTO، تمام پیش‌نویس مقررات فنی را به کمیته موانع فنی فرادسترسی (TBT) اعلام می‌کند.

نظام حقوقی و استقلال قضایی

نظام حقوقی مالزی شامل قوانین مکتوب، مانند قوانین اساسی فدرال و ایالتی و قوانین مصوب پارلمان و مجالس ایالتی، و قوانین نانوشته ناشی از پرونده‌های دادگاه و آداب و رسوم محلی و همچنین قوانین شرعی سطح ایالتی است که بر فعالیت‌های مدنی مسلمانان حاکم است. قانون قراردادهای ۱۹۵۰ هنوز اجرای قراردادهای حل و فصل اختلافات را راهنمایی می‌کند. ایالت‌ها عموماً قوانین مالکیت برای اماکن مسکونی را کنترل می‌کنند، اما از طریق برنامه‌هایی مانند کریدور چندرسانه‌ای، مناطق آزاد تجاری و مناطق آزاد صنعتی، دولت فدرال نفوذ قابل توجهی در طیفی از مناطق جغرافیایی به عنوان وسیله‌ای برای تشویق سرمایه‌گذاری خارجی و تسهیل مالکیت اموال تجاری و صنعتی دارد.

مالزی اقداماتی را برای افزایش کارایی دادگاه‌ها به منظور بهبود شهرت خود به عنوان یک قطب تجاری بین‌المللی انجام داده است. جدا از شاخه‌های معمول حقوقی کیفری و مدنی، دادگاه‌های تخصصی برای مسائلی مانند مالکیت فکری (IP) و کار وجود دارد.

برخی از احکام خارجی به موجب قانون اجرای متقابل احکام ۱۹۵۸ (REJA) در مالزی قابل اجرا هستند. با این حال، قبل از اینکه یک حکم خارجی قابل اجرا باشد، باید ثبت شود. ثبت احکام خارجی تنها در صورتی امکان‌پذیر است که حکم توسط یک دادگاه عالی از کشوری صادر شده باشد که در فهرست اول REJA ذکر شده است: بریتانیا؛ منطقه اداری ویژه هنگ کنگ؛ جمهوری خلق چین؛ سنگاپور؛ نیوزیلند؛ جمهوری سریلانکا؛ هند؛ و

برونئی. اگر حکم از کشوری نباشد که در فهرست اول REJA ذکر شده است، تنها روش اجرا در حقوق عمومی، اخذ حکم مالزیایی است. این امر شامل اقامه دعوی بر اساس آن حکم در دادگاه‌های محلی به عنوان یک دعوی بدهی است.

برای ثبت یک حکم خارجی تحت REJA، بستانکار حکم باید ظرف شش سال از تاریخ صدور حکم خارجی درخواست دهد. هر حکم خارجی که تحت REJA قرار می‌گیرد، ثبت خواهد شد، مگر اینکه به طور کامل تسویه شده باشد، یا اینکه در کشور دادگاه اصلی قابل اجرا نباشد.

شرکت‌های دولتی و شرکت‌های وابسته به دولت (GLC) به طور حرفه‌ای اداره می‌شوند و آشکارا توسط دولت مورد رفتار ترجیحی قرار نمی‌گیرند. هیچ شکایتی در مورد فرآیندهای دادگاه داخلی وجود ندارد و هیچ ادعایی مبنی بر غیرشفاف یا تبعیض‌آمیز بودن آنها وجود ندارد.

قوانین و مقررات مربوط به سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی

سازمان توسعه سرمایه‌گذاری مالزی زیر نظر وزارت تجارت بین‌الملل و صنعت (MITI) مسئول جذب سرمایه‌گذاری خارجی و خدمت به عنوان کانون تمرکز برای سؤالات قانونی و نظارتی است. هر ایالت در مالزی و قلمرو فدرال کوالالامپور گروه ترویج سرمایه‌گذاری خاص خود را اداره می‌کند، مانند Invest Kuala Lumpur، Invest KL، Invest Penang، Invest Selangor؛ سازمان توسعه و سرمایه‌گذاری اقتصادی صباح (SEDIA)؛ و شرکت توسعه اقتصادی ساراواک، در میان دیگران.

قوانین رقابت و ضد انحصار

در آوریل ۲۰۱۰، پارلمان مالزی قانون کمیسیون رقابت ۲۰۱۰ و قانون رقابت ۲۰۱۰ را تصویب کرد. قانون رقابت، کارتل‌ها و سوءاستفاده از موقعیت مسلط در بازار را ممنوع می‌کند، اما هیچ بررسی پیش از معامله برای ادغام‌ها یا تملک‌ها ایجاد نمی‌کند.

تخلفات با جریمه نقدی یا حبس مجازات دارد. کمیسیون رقابت مالزی مسئول تعیین این است که آیا رفتار یک شرکت، سوءاستفاده از موقعیت مسلط در بازار یا تحریف یا محدود کردن رقابت است یا خیر. طبق قانون، کمیسیون رقابت استانداردهای جداگانه‌ای برای شرکت‌های خارجی و داخلی ندارد. اعضای کمیسیون متشکل از مقامات ارشد MITI، وزارت تجارت داخلی، تعاونی‌ها و مصرف‌گرایی (MDTCC)، وزارت دارایی، و به نوبت، نمایندگان از دانشگاهیان و بخش خصوصی هستند.

علاوه بر کمیسیون رقابت، این قوانین یک دادگاه تجدیدنظر رقابت (CAT) را برای رسیدگی به تمام اعتراضات به تصمیمات کمیسیون ایجاد کردند.

مصادره و غرامت

سفارت ایالات متحده از هیچ موردی از مصادره بدون جبران دارایی‌های متعلق به ایالات متحده یا اقدامات مالیاتی توقیفی توسط دولت مالزی آگاه نیست. سیاست اعلام شده دولت این است که همه سرمایه‌گذاران، اعم از خارجی و داخلی، در صورت نیاز به اموال خصوصی آنها برای اهداف عمومی، مستحق جبران منصفانه هستند. در صورت عدم توافق سرمایه‌گذار و دولت در مورد میزان غرامت، موضوع به سیستم قضایی مالزی ارجاع داده می‌شود.

حل و فصل اختلافات

کنوانسیون ICSID و کنوانسیون نیویورک

مالزی کنوانسیون حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری بین دولت‌ها و اتباع سایر دولت‌ها (ICSID) را در ۲۲ اکتبر ۱۹۶۵ امضا کرد که در ۱۴ اکتبر ۱۹۶۶ لازم الاجرا شد. علاوه بر این، از ۵ نوامبر ۱۹۸۵ یک کشور عضو کنوانسیون نیویورک ۱۹۵۸ در مورد شناسایی و اجرای احکام داوری خارجی است.

مالزی اقدامات زیر را برای مؤثر ساختن این دو کنوانسیون در قلمرو خود اتخاذ کرد:

قانون کنوانسیون حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری، ۱۹۶۶ (قانون پارلمان شماره ۱۴ از ۱۹۶۶)؛ ابلاغیه لازم‌الاجرا شدن قانون کنوانسیون حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری، ۱۹۶۶

(ابلاغیه شماره ۹۶ از ۱۰ مارس ۱۹۶۶)؛ و قانون داوری (اصلاح)، ۱۹۸۰ (قانون ۴۷۸A از ۱۹۸۰).

اگرچه سیستم حقوقی داخلی برای سرمایه‌گذاران خارجی قابل دسترسی است، طرح دعوی معمولاً مستلزم آن است که هر شهروند غیر مالزیایی قبل از پیگیری پرونده در دادگاه‌های مالزی، سپرده کلانی واریز کند. سرمایه‌گذاران ایالات متحده هیچ شکایت اخیری مبنی بر دخالت سیاسی در دادرسی‌های قضایی گزارش نکرده‌اند.

حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذار و دولت

موافقتنامه‌های سرمایه‌گذاری مالزی حاوی مقرراتی هستند که امکان داوری بین‌المللی اختلافات سرمایه‌گذاری را فراهم می‌کنند. مالزی با ایالات متحده معاهده سرمایه‌گذاری دوجانبه ندارد.

دولت مالزی در سه پرونده ICSID درگیر بوده است: در سال‌های ۱۹۹۴، ۱۹۹۹ و ۲۰۰۵. پرونده اول خارج از دادگاه حل و فصل شد. پرونده دوم که تحت موافقتنامه تضمین سرمایه‌گذاری مالزی-بلژیک-لوکزامبورگ (IGA) ثبت شده بود، در سال ۲۰۰۰ به نفع مالزی خاتمه یافت. پرونده ۲۰۰۵ که تحت معاهده سرمایه‌گذاری دوجانبه مالزی-بریتانیا ثبت شده بود، در سال ۲۰۰۷ به نفع سرمایه‌گذار خاتمه یافت. با این حال، حکم علیه مالزی در نهایت به دلایل صلاحیتی رد شد، به این دلیل که ICSID دادگاه مناسبی برای حل و فصل این اختلاف نبود زیرا معامله مورد نظر به دلیل اینکه به طور مادی به توسعه مالزی کمک نکرده بود، سرمایه‌گذاری تلقی نمی‌شد. با این وجود، دادگاه‌های مالزی احکام داوری صادر شده علیه دولت را به رسمیت می‌شناسند. هیچ سابقه‌ای از اقدامات فراقضایی علیه سرمایه‌گذاران خارجی وجود ندارد.

داوری تجاری بین‌المللی و دادگاه‌های خارجی

قانون داوری ۲۰۰۵ مالزی برای داوری‌های بین‌المللی و داخلی اعمال می‌شود. اگرچه مفاد آن تا حد زیادی منعکس کننده مفاد قانون نمونه کمیسیون سازمان ملل متحد برای حقوق تجارت بین‌الملل (UNCITRAL) است، تفاوت‌های قابل توجهی وجود دارد، از جمله الزام به اینکه طرفین در داوری داخلی باید قانون مالزی را به عنوان قانون قابل اجرا انتخاب کنند. اگرچه موافقتنامه داوری ممکن است از طریق ایمیل یا فکس منعقد شود، باید به صورت کتبی باشد: مالزی موافقتنامه‌های شفاهی یا رفتاری را به عنوان تشکیل دهنده موافقتنامه‌های داوری الزام آور به رسمیت نمی‌شناسد.

بسیاری از شرکت‌ها ترجیح می‌دهند در قراردادهای خود بندهای داوری اجباری را وارد کنند. دولت به طور فعال استفاده از مرکز داوری منطقه‌ای کوالالامپور (KLRC) را ترویج می‌کند که تحت نظارت کمیته مشورتی حقوقی آسیا-آفریقا برای ارائه داوری، میانجیگری و سازش بین‌المللی برای اختلافات تجاری تأسیس شده است. KLRC تنها مرکز شناخته شده برای داوری در مالزی است. داوری انجام شده در یک حوزه قضایی خارجی تحت قوانین کنوانسیون حل و فصل اختلافات سرمایه‌گذاری بین دولت‌ها و اتباع سایر دولت‌ها ۱۹۶۵ یا تحت قوانین داوری کمیسیون سازمان ملل متحد برای حقوق تجارت بین‌الملل ۱۹۷۶ و قوانین مرکز داوری منطقه‌ای در کوالالامپور در مالزی قابل اجرا است.

مقررات ورشکستگی/insolvency

اداره ورشکستگی مالزی (MDI) آژانس اصلی اجرای قانون ورشکستگی ۱۹۶۷ (که قبلاً به عنوان قانون ورشکستگی ۱۹۶۷ شناخته می‌شد) است. در ۶ اکتبر ۲۰۱۷، لایحه ورشکستگی ۲۰۱۶ لازم الاجرا شد، نام قانون قبلی را تغییر داد و برخی شرایط و ضوابط را اصلاح کرد. مهمترین تغییرات در این اصلاحیه عبارتند از: ضامن اجتماعی دیگر نمی‌تواند ورشکسته اعلام شود.

الزام سخت‌گیرانه‌تر برای ابلاغ شخصی اخطار و دادخواست ورشکستگی.

معرفی ترتیب دواطلبانه به عنوان جایگزینی برای ورشکستگی.

آستانه ورشکستگی بالاتر از ۳۰،۰۰۰ رینگیت به ۵۰،۰۰۰ رینگیت.

معرفی ترخیص خودکار از ورشکستگی.

عدم اعتراض به چهار دسته ورشکستگی برای درخواست ترخیص تحت ماده ۳۳۳ (ترخیص ورشکسته توسط گواهی مدیر کل ورشکستگی).

معرفی حکم ورشکستگی واحد در نتیجه لغو سیستم دو مرحله‌ای فعلی (یعنی احکام دریافت و adjudication).

ایجاد صندوق کمک به ورشکستگی.

توزیع عواید حاصل از انحلال دارایی‌های یک شرکت ورشکسته عموماً از "اولویت امور و اشخاص" شناسایی شده توسط قانون شرکت‌ها ۲۰۱۶ پیروی می‌کند.

پس از پوشش هزینه‌های قانونی فرآیند ورشکستگی، گیرندگان عواید شامل کارمندان، طلبکاران دارای وثیقه (یعنی طلبکاران دارایی‌های واقعی)، طلبکاران بدون وثیقه (یعنی طلبکاران ابزارهای مالی) و سهامداران هستند. ورشکستگی در مالزی جرم انگاری نشده است. این کشور از نظر سهولت حل و فصل ورشکستگی در رتبه‌بندی Doing Business ۲۰۲۰ بانک جهانی رتبه ۴۰ را دارد.

بخش ۴. سیاست‌های صنعتی

مشوق‌های سرمایه‌گذاری

دولت مالزی مشوق‌های موجود برای سرمایه‌گذاری در پروژه‌های واجد شرایط در بخش‌ها و مناطق هدف را تدوین کرده است. معافیت‌های مالیاتی، تأمین مالی و کسورات ویژه از جمله اقداماتی هستند که به طور کلی برای سرمایه‌گذاران داخلی و همچنین خارجی در بخش‌ها و مناطق جغرافیایی زیر در دسترس است: فناوری اطلاعات و ارتباطات (ICT)؛ بیوتکنولوژی؛ محصولات حلال (مانند غذا، لوازم آرایشی، داروها)؛ ذخیره‌سازی و تجارت نفت و گاز؛ امور مالی اسلامی؛ کوالالامپور؛ لابوآن (مالزی شرقی)؛ ساحل شرقی شبه‌جزیره مالزی؛ منطقه ویژه اقتصادی اسکندر (جوهور)؛ صباح و ساراواک (مالزی شرقی)؛ و کریدور شمالی.

فهرست رویه‌های درخواست و مشوق‌های موجود برای سرمایه‌گذاران در این بخش‌ها و مناطق را می‌توان در وبسایت سازمان توسعه سرمایه‌گذاری مالزی (MIDA) یافت.

مناطق ویژه تجاری/بندار آزاد/تسهیل تجارت

قانون مناطق آزاد ۱۹۹۰ به وزیر دارایی اختیار داد تا هر منطقه مناسب را به عنوان یک منطقه صنعتی آزاد (FIZ) که در آن تولید و مونتاژ انجام می‌شود، یا یک منطقه تجاری آزاد (FCZ) که عموماً برای انبارداری سهام تجاری است، تعیین کند. وزیر دارایی می‌تواند هر آژانس یا نهاد دولتی فدرال، ایالتی یا محلی را به عنوان یک مرجع برای اداره، نگهداری و بهره‌برداری از هر منطقه آزاد تجاری منصوب کند. در حال حاضر، ۱۳ منطقه FIZ و ۱۲ منطقه FCZ در مالزی وجود دارد.

مواد خام، محصولات و تجهیزات ممکن است با حداقل تشریفات گمرکی و بدون عوارض به این مناطق وارد شوند. شرکت‌هایی که حداقل ۸۰ درصد از محصول خود را صادر می‌کنند و به کالاهای وارداتی، مواد خام و قطعات وابسته هستند، ممکن است در این مناطق قرار گیرند.

بندرها، کشتیرانی و خدمات مرتبط با دریانوردی نقش مهمی در مالزی ایفا می‌کنند، زیرا ۹۰ درصد تجارت بین‌المللی این کشور از نظر حجم از طریق دریا انجام می‌شود. مالزی همچنین یک مرکز ترانSHIP عمده است.

کالاهایی که توسط شرکت‌های مستقر در مناطق آزاد به اقتصاد مالزی فروخته می‌شوند، باید عوارض واردات بپردازند. اگر شرکتی می‌خواهد از نرخ‌های تعرفه ترجیحی مشترک خارجی (CEPT) در داخل منطقه تجارت آزاد آسه‌آن (AFTA) بهره‌مند شود، ۴۰ درصد از محتوای یک محصول باید از منابع آسه‌آن تأمین شود. علاوه بر مناطق آزاد، مالزی اجازه ایجاد انبارهای تولیدی دارای مجوز در خارج از مناطق آزاد را می‌دهد که به شرکت‌ها آزادی عمل بیشتری در مکان‌یابی می‌دهد و در عین حال به آنها امکان می‌دهد از مزایایی مشابه شرکت‌های

فعال در مناطق آزاد بهره‌مند شوند. شرکت‌هایی که در این مناطق فعالیت می‌کنند برای هر فعالیتی نیاز به تأیید/مجوز دارند. زمان لازم برای اخذ مجوزها بسته به نوع تأیید متفاوت است و بین دو تا هشت هفته متغیر است.

الزامات عملکرد و بومی‌سازی داده

مشوق‌های مالی اعطا شده به سرمایه‌گذاران خارجی و داخلی به طور تاریخی مشروط به الزامات عملکردی بوده است، که معمولاً در قالب اهداف صادراتی، الزامات محتوای داخلی و الزامات انتقال فناوری است. الزامات عملکردی معمولاً در مجوزهای تولیدی فردی سرمایه‌گذاران محلی و خارجی نوشته می‌شود.

شرکت‌های فعال در بخش‌های تولید، کشاورزی و هتل و گردشگری، یا هر بخش صنعتی یا تجاری دیگر، که در یک فعالیت ترویج شده شرکت می‌کنند یا یک محصول ترویج شده تولید می‌کنند، ممکن است واجد شرایط دریافت وضعیت پیشگام (PS) یا کمک هزینه مالیات سرمایه‌گذاری (ITA) باشند. PS به صورت معافیت از مالیات بر درآمد شرکت (CIT) بر ۷۰ درصد از درآمد قانونی برای پنج سال اعطا می‌شود و ۳۰ درصد باقیمانده با نرخ CIT جاری مالیات می‌گیرد. ITA به میزان ۶۰ درصد از هزینه سرمایه‌ای واجد شرایط انجام شده برای مدت پنج سال اعطا می‌شود و در مقابل ۷۰ درصد از درآمد قانونی استفاده می‌شود، در حالی که مابقی ۳۰ درصد با نرخ CIT جاری مالیات می‌گیرد.

کمک هزینه مالیات سرمایه‌گذاری		وضعیت پیشگام		صنعت واجد شرایط
دوره معافیت سالانه	مشوق	دوره معافیت سالانه	مشوق	
۵	۱۰۰٪ از QCE ^۱ در مقابل ۱۰۰٪ درآمد قانونی	۵+۵	۱۰۰٪ از درآمد قانونی	پروژه‌های با اهمیت ملی و استراتژیک که شامل سرمایه‌گذاری سنگین و فناوری بالا هستند.
۵	۶۰٪ از QCE در مقابل ۱۰۰٪ درآمد قانونی	۵	۱۰۰٪ از درآمد قانونی	شرکت‌های فناوری پیشرفته که در زمینه‌های فناوری‌های جدید و نوظهور فعالیت می‌کنند.
۵	۱۰۰٪ از QCE در مقابل ۱۰۰٪ درآمد قانونی	۱۰	۱۰۰٪ از درآمد قانونی	شرکت‌های تولید کننده ماشین‌آلات و تجهیزات تخصصی
۱۰	۱۰۰٪ از QCE در مقابل ۷۰٪ درآمد قانونی	-	-	شرکت‌های ارائه دهنده آموزش فنی و حرفه‌ای و مؤسسات آموزش عالی خصوصی که دوره‌های حرفه‌ای / علوم واجد شرایط را ارائه می‌دهند.
۵	۱۰۰٪ از QCE در مقابل ۱۰۰٪ درآمد قانونی	۱۰	۱۰۰٪ از درآمد قانونی	شرکت‌های جدید سرمایه‌گذاری و شرکت‌های موجود که در استفاده از توده زیستی روغن پالم برای تولید محصولات با ارزش افزوده سرمایه‌گذاری مجدد می‌کنند
۵	۶۰٪ از QCE در مقابل ۱۰۰٪ درآمد قانونی	۵	۱۰۰٪ از درآمد قانونی	شرکت‌های کوچک مقیاس (تعریف شده) که شرایط مشخص شده را برآورده می‌کنند.

^۱ هزینه سرمایه‌ای واجد شرایط. Qualifying Capital Expenditure

اولویت‌های دولت عموماً شامل سطوح ارزش افزوده، فناوری استفاده شده و پیوندهای صنعتی است. اگر شرکتی (خارجی یا داخلی) نتواند شرایط مجوز خود را رعایت کند، در معرض خطر

از دست دادن هر گونه مزایای مالیاتی که ممکن است دریافت کرده باشد، قرار می‌گیرد. به طور بالقوه، یک شرکت می‌تواند مجوز تولید خود را از دست بدهد. مدل اقتصادی جدید بیان می‌کند که در دراز مدت، دولت قصد دارد به تدریج بیشتر مشوق‌های مالی را که اکنون به سرمایه‌گذاران تولیدی خارجی و داخلی ارائه می‌شود، حذف کند. اطلاعات بیشتر در مورد مشوق‌های خاص برای بخش‌های مختلف را می‌توان در وبسایت سازمان توسعه سرمایه‌گذاری مالزی یافت.

مالزی همچنین به دنبال جذب سرمایه‌گذاری خارجی در صنعت فناوری اطلاعات، به ویژه در کریدور چندرسانه‌ای (MSC)، یک طرح دولتی برای تقویت رشد تحقیقات، توسعه و سایر فعالیت‌های فناوری پیشرفته در مالزی است. شرکت اقتصاد دیجیتال مالزی (MDEC) تمام درخواست‌ها برای وضعیت MSC را تأیید می‌کند. برای اطلاعات بیشتر، به وبسایت سازمان توسعه سرمایه‌گذاری مالزی مراجعه کنید.

MDEC همچنین یک مشوق مالیاتی دیجیتال مالزی (MD Tax Incentive) را ارائه می‌دهد، یک طرح مشوق مالیاتی جدید مبتنی بر پیامد که به شرکت‌های واجد شرایط MD که فعالیتی را با استفاده از هر یک از فناوری‌های ترویج شده MD انجام می‌دهند، ارائه می‌شود. رویکرد مبتنی بر پیامد از یک سیستم سطوح برای اعطای مشوق‌های مالیاتی استفاده می‌کند تا شرکت‌ها را تشویق کند تا اقتصاد را از طریق سرمایه‌گذاری در زمینه‌های با رشد بالا و ارزش بالا تحریک کنند و خوشه‌های اقتصادی جدید ایجاد کنند، شبکه داخلی را گسترش دهند و تعادلی بین رشد اقتصادی و پایداری زیست‌محیطی، اجتماعی و حاکمیتی ایجاد کنند. طبق این طرح، ITA شامل ۶۰ درصد یا ۱۰۰ درصد از هزینه سرمایه‌ای واجد شرایط در مقابل حداکثر ۱۰۰ درصد درآمد قانونی برای پنج سال است. اطلاعات بیشتر در وبسایت مشوق مالیاتی دیجیتال مالزی موجود است.

در بخش خدمات، هدف اعلام شده دولت جذب سرمایه‌گذاری خارجی در مراکز توزیع منطقه‌ای، مراکز خرید بین‌المللی، تحقیق و توسعه مقر اصلی عملیاتی، دانشگاه و آموزش تحصیلات تکمیلی، خدمات پشتیبانی لجستیک و بازار یکپارچه، تأسیسات زنجیره سرد، تأسیسات تاسیسات مرکزی، آموزش صنعتی و مدیریت محیط زیست است. تا به امروز، مالزی در جذب مراکز توزیع منطقه‌ای، دفاتر خدمات مشترک جهانی و محوطه‌های محلی دانشگاه‌های خارجی موفقیت نسبی داشته است.

مالزی به دنبال جذب سرمایه‌گذاری خارجی در بیوتکنولوژی است، اما پیامدهای متفاوتی در مورد بیوتکنولوژی کشاورزی و غذایی ارسال می‌کند. یک چارچوب قانونی برای آزمایش‌ها و تجاری‌سازی بالقوه بیوتکنولوژی مدرن وجود دارد، اما هیچ آزمایش میدانی جدیدی از رویدادهای بیوتکنولوژی در بیش از یک دهه تأیید نشده است. وزارت بهداشت مالزی

برچسب‌گذاری غذا و مواد غذایی به دست آمده از طریق بیوتکنولوژی مدرن را الزامی می‌کند. چارچوب قانونی همچنین شامل الزامی است که هیچ شخصی بدون تأیید کتبی قبلی مدیر، مجاز به واردات، آماده‌سازی برای فروش، تبلیغ یا فروش هر گونه غذا یا مواد غذایی به دست آمده از طریق بیوتکنولوژی مدرن نیست. هیچ سطح "آستانه‌ای" برای الزام برچسب‌گذاری وجود ندارد. برچسب‌گذاری "عاری از GMO" یا "غیر GMO" مجاز نیست. الزامات برچسب‌گذاری فقط در مورد غذاها و مواد غذایی به دست آمده از طریق بیوتکنولوژی مدرن اعمال می‌شود، نه در مورد مواد غذایی تولید شده با خوراک GMO.

مالزی اقداماتی را که به "بومی‌سازی اجباری" برای ذخیره داده‌ها منجر شود، اجرا نکرده است. در ژوئن ۲۰۲۳، بانک نگارا مالزی دستورالعمل‌های برون‌سپاری خود را اصلاح کرد تا الزام اصلی بومی‌سازی داده‌ها را حذف کند و اعلام کرد که به طور مشابه عناصر بومی‌سازی داده‌ها را در چارچوب مدیریت ریسک در فناوری آینده خود حذف خواهد کرد. دولت مشوق‌هایی را برای جذب سرمایه‌گذاران خارجی و داخلی به کریدور چندرسانه‌ای ارائه کرده است، اما استفاده از ارائه‌دهندگان داخلی را الزامی نمی‌کند. شرکت‌های فعال در بخش فناوری اطلاعات و ارتباطات ملزم به تحویل کد منبع نیستند.

بخش ۵. حمایت از حقوق مالکیت

املاک واقعی

اداره زمین بین دولت فدرال، ایالتی و محلی مشترک است. دولت‌های ایالتی قوانین خاص خود را در مورد مالکیت زمین، از جمله مالکیت خارجی دارند. قانون مالزی حمایت‌های قوی را به مالکان املاک واقعی اعطا می‌کند. اسناد مالکیت املاک واقعی در سوابق عمومی ثبت می‌شود و وکلا اسناد انتقال را برای اطمینان از اعتبار انتقال سند بررسی می‌کنند. بیمه عنوان در مالزی در دسترس نیست. دادگاه‌های مالزی از حقوق مالکیت حمایت می‌کنند. سرمایه‌گذاران خارجی مجاز به استقراض با استفاده از املاک واقعی به عنوان وثیقه هستند. وام‌دهندگان خارجی و داخلی می‌توانند وام‌های مسکن را با مقامات ذیصلاح ثبت کنند و در صورت نکول وام، سلب مالکیت را اجرا نمایند.

اموال منقول

مالزی طرف قرارداد ۲۰۰۱ کیپ‌تاون در مورد تجهیزات سیار (CTC) و پروتکل مربوط به مسائل خاص تجهیزات هواپیما (پروتکل هواپیما) است. سرمایه‌گذاران ایالات متحده هیچ اختلافی را تحت CTC گزارش نکرده‌اند.

مالکیت فکری

مالزی در حال حاضر در گزارش ویژه ۳۰۱ دفتر نماینده تجاری ایالات متحده (USTR) فهرست نشده است. بازار خیابان پتالینگ (Petaling Street) آن در فهرست بازارهای بدنام برای جعل و دزدی دریایی ۲۰۲۴ (فهرست بازارهای بدنام) قرار دارد. به دنبال قانون علائم تجاری ۲۰۱۹ مالزی که حمایت‌ها را با پروتکل مادرید همسو کرد، مالزی قانون کپی رایت ۱۹۸۷ خود را به عنوان بخشی از بررسی مستمر چارچوب IPR خود اصلاح کرد. مقررات جدید علائم تجاری در ۱ ژوئیه ۲۰۲۰ لازم‌الاجرا شد تا حمایت از کپی رایت با ایجاد یک مسیر جایگزین برای حل و فصل اختلافات توسط دادگاه، تقویت شود. تصویب سه قانون IPR توسط پارلمان مالزی در دسامبر ۲۰۲۱ به عنوان بخشی از تصویب مشارکت اقتصادی جامع منطقه‌ای (RCEP)، و تصویب موافقتنامه جامع و پیشرو برای مشارکت ترانس پاسیفیک (CPTPP) توسط مالزی در ۳۰ سپتامبر ۲۰۲۲، مالزی را بیشتر با استانداردهای WIPO همسو کرد.

مالزی سابقه‌ای مختلط اما رو به بهبود در اجرای IPR، به ویژه برای خدمات آنلاینی که محتوای ورزشی غیرقانونی پخش می‌کنند، دارد. کمیسیون ارتباطات و چندرسانه‌ای مالزی به طور فعال با سایت‌های استریم غیرقانونی که محتوایی بر خلاف قوانین کپی رایت ارائه می‌دهند، مبارزه می‌کند و علیه فروشندگان و صاحبان دستگاه‌های استریم غیرمجاز که برای استریم محتوای غیرقانونی استفاده می‌شوند، اقدام می‌نماید. انجمن صنعت ویدئوی آسیا با اشاره به اینکه تقریباً ۳۰۰ سایت را در سال‌های ۲۰۲۳ و ۲۰۲۴ به دولت ارجاع داده است، به طور مثبت از دولت به دلیل به‌روزرسانی قوانین خود برای در نظر گرفتن چشم‌انداز فناوری در حال تغییر و معرفی قوانین هدفمند برای دستگاه‌های استریم غیرمجاز تمجید کرد. فعالان صنعت گزارش می‌دهند که در همکاری با پلتفرم‌های آنلاین برای مسدود کردن فروش SD‌هایی که دسترسی غیرقانونی به پخش زنده تلویزیون و ویدئوی درخواستی را فراهم می‌کنند، تا حدی موفق بوده‌اند. علیرغم موفقیت مالزی در بهبود اجرای IPR، مسائل کلیدی همچنان باقی است. محصولات دزدی دریایی و جعلی نسبتاً زیادی در مالزی در دسترس هستند و

نگرانی هایی وجود دارد که اداره گمرک سلطنتی مالزی (RMC) همیشه کالاهای تقلبی در حال ترانزیت را به طور مؤثر شناسایی نمی کند.

برای اطلاعات اضافی در مورد قوانین ملی و نقاط تماس در دفاتر IP محلی، لطفاً به نمایه کشوری WIPO برای مالزی مراجعه کنید.

بخش ۶. بخش مالی

بازارهای سرمایه و سرمایه گذاری پرتفوی

اتباع خارجی می توانند در اوراق بهادار و مشتقات معامله کنند. مالزی میزبان یکی از بزرگترین بازارهای اوراق قرضه شرکتی در آسیا و بزرگترین بازار صکوک (اوراق قرضه اسلامی) در شرق آسیا است. شرکت های داخلی و خارجی به طور مرتب به سرمایه در بازار اوراق قرضه مالزی دسترسی دارند. مالزی مشوق های مالیاتی برای شرکت های خارجی که اوراق قرضه اسلامی و ابزارهای مالی را در مالزی منتشر می کنند، ارائه می دهد.

بازار سهام مالزی (بورس مالزی) به روی سرمایه گذاری خارجی و شرکت های خارجی که سهام منتشر می کنند، باز است. با این حال، ناشران خارجی مشروط به الزامات مالکیت بومی پوترا به میزان ۱۲,۵ درصد هستند، اگر اکثر عملیات آنها در مالزی باشد. الزامات پذیرش برای شرکت های خارجی مشابه شرکت های داخلی است، اگرچه شرکت های خارجی همچنین باید:

تأیید مقامات نظارتی حوزه قضایی خارجی که شرکت در آن ثبت شده است را اخذ کنند.

اطمینان حاصل کنند که ارزیابی های دارایی با استانداردهای ارزیابی مالزی یا بین المللی مطابقت دارد.

در دفتر ثبت شرکت ها تحت قانون شرکت ها ۱۹۶۵ یا ۲۰۱۶ ثبت نام کنند.

مالزی گام هایی برای ترویج حاکمیت شرکتی خوب در شرکت های ثبت شده برداشته است. شرکت های سهامی عام باید گزارش های فصلی شامل ترازنامه و صورت سود و زیان را ظرف دو ماه از پایان هر سه ماهه مالی و صورت های حسابرسی شده سالانه را برای بررسی عمومی ظرف چهار ماه از پایان هر سال ارسال کنند. یک فرد می تواند تا ۲۵ سمت مدیریتی در شرکت های مختلف داشته باشد. همه مدیران شرکت های دولتی و خصوصی ملزم به شرکت در کلاس هایی در مورد قوانین و مقررات شرکتی هستند.

قانون همچنین بازخريد سهام را تنظيم مي‌کند، ورود دفتری کلیه نقل و انتقالات اوراق بهادار را الزامی می‌کند، و ايجاب می‌کند که همه صاحبان حساب‌های اوراق بهادار شناسایی شوند. یک سیستم سپرده‌گذاری مرکزی (CDS) برای سهام و اوراق قرضه که در سال ۱۹۹۱ تأسیس شد، نگهداری فیزیکی گواهی‌ها را غیرضروری می‌کند. کلیه سهام معامله شده در بورس مالزی باید در CDS سپرده شوند. فروش استقراضی سهام ممنوع است.

سیستم پولی و بانکی

سرمایه‌گذاران بین‌المللی به طور کلی بخش بانکداری مالزی را پویا و به خوبی تنظیم شده می‌دانند. اگرچه بانک‌های خصوصی با بانک‌های دولتی رقابتی هستند، بانک‌های دولتی بر بازار تسلط دارند. پنج بانک بزرگ - می‌بانک، CIMB، پابلیک بانک، RHB و هنگ لئونگ - تخمین زده می‌شود که ۷۵ درصد از وام‌های بخش بانکداری را تشکیل می‌دهند. به گفته بانک جهانی و بانک نگارا مالزی، ۱,۵ درصد از وام‌های بخش بانکداری مالزی برای سال ۲۰۲۴ معوق بوده است.

بانک نگارا، تصاحب خصمانه بانک‌ها را ممنوع می‌کند، اما کمیسیون بورس و اوراق بهادار قوانین و الزامات افشای غیرتبعیض‌آمیز برای تصاحب خصمانه شرکت‌های سهامی عام ایجاد کرده است.

ارز خارجی و حواله‌ها

ارز خارجی

در مارس ۲۰۲۱، BNM تغییراتی را برای آزادسازی الزامات مدیریت ارز خارجی و جذب سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی بیشتر به مالزی معرفی کرد. این تغییرات عبارت بودند از:

حذف قانون تبدیل صادرات که طبق آن صادرکنندگان ملزم به تبدیل ۷۵ درصد از درآمد صادراتی خود به رینگیت مالزی بودند.

اجازه به صادرکنندگان برای تسویه تجارت داخلی به ارز خارجی زمانی که چنین تجارتی شامل شرکای زنجیره تأمین جهانی است.

اجازه به صادرکنندگان برای درخواست تمدید بیش از شش ماه برای بازگرداندن درآمد صادراتی.

اجازه به صادرکنندگان برای "خالص‌سازی" درآمد صادراتی در مقابل تعهدات ارز خارجی مجاز، مانند خالص‌سازی درآمد صادراتی در مقابل بدهی‌های واردات با همان خریدار و تأمین‌کننده خارجی.

سیاست‌های حواله

مالزی قوانین محدودی برای حواله‌های سرمایه‌گذاری بر شرکت‌های مقیم اعمال می‌کند. سرمایه‌گذاران ثبت‌شده و انفرادی ایالات متحده نگرانی خود را در مورد توانایی خود برای انتقال پرداخت‌های سود سهام، پرداخت‌های وام، حق امتیاز یا سایر هزینه‌ها به دفاتر اصلی یا حساب‌های مستقر در ایالات متحده مطرح نکرده‌اند. شرکت‌های مشاوره مالیاتی و مؤسسات مشاوره، پرداخت‌ها را به عنوان یک نگرانی قابل توجه در میان سرمایه‌گذاران ایالات متحده یا خارجی در مالزی علامت‌گذاری نکرده‌اند. سیاست‌های مدیریت ارز خارجی هیچ محدودیتی برای دارایی‌های ارز خارجی برای شرکت‌هایی که بدهی به رینگیت ندارند، قائل نمی‌شود. شرکت‌هایی که خرید دارایی‌های ارز خارجی خود را با دارایی‌های ارز خارجی داخلی یا فراساحلی تأمین مالی می‌کنند، صرف نظر از اینکه چنین شرکت‌هایی بدهی به رینگیت دارند یا خیر، برای انجام حواله‌ها با هیچ محدودیتی روبرو نیستند. با این حال، شرکتی با بدهی به رینگیت برای تبدیل ۵۰ میلیون رینگیت یا بیشتر به دارایی‌های ارز خارجی در یک سال تقویمی به تأیید بانک مرکزی نیاز دارد.

صندوق‌های ثروت ملی

دولت مالزی شرکت‌های سرمایه‌گذاری وابسته به دولت (GLIC) را به عنوان وسیله‌ای برای تولید درآمد از صنایع مبتنی بر کالا و ترویج رشد در زمینه‌های توسعه استراتژیک تأسیس کرد. خزانه (Khazanah) بزرگترین GLIC است و این شرکت در طیفی از شرکت‌های داخلی و همچنین سرمایه‌گذاری‌های خارج از مالزی سهام دارد. سایر GLIC ها - صندوق بازنشستگی نیروهای مسلح (LTAT)، سرمایه ملی (PNB)، صندوق ذخیره کارکنان (EPF)، صندوق حج (Tabung Haji)، و صندوق بازنشستگی کارمندان دولتی (KWAP) - سرمایه‌گذاری‌های مشابهی را انجام می‌دهند اما به عنوان وسیله‌ای پس‌انداز برای مالزیایی‌ها ساختار یافته‌اند. به گفته وب‌سایت خود، خزانه ادعا می‌کند که از اصول سانتیاگو پیروی می‌کند. این نهاد عضو انجمن بین‌المللی صندوق‌های ثروت ملی است.

خزانه در سال ۱۹۹۳ تحت قانون شرکت‌ها ۱۹۶۵ به عنوان یک شرکت سهامی عام با هدف ترویج رشد در صنایع استراتژیک و ابتکارات ملی تأسیس شد. تا ۳۱ دسامبر ۲۰۲۴، خزانه ناسیونال بهد (Khazanah Nasional Bhd) سود ۵,۱ میلیارد رینگیتی را ثبت کرد که ناشی از استراتژی‌های پولی‌سازی منظم، درآمد سود ثابت و سود ارزش منصفانه از سهام عمومی جهانی بود. در سال ۲۰۲۴، خزانه سود سهام ۱ میلیارد رینگیتی به دولت مالزی پرداخت کرد. برای اطلاعات بیشتر، به مرور سالانه ۲۰۲۵ خزانه مراجعه کنید.

بخش ۷. شرکت‌های دولتی

شرکت‌های دولتی (SOE) که در مالزی شرکت‌های وابسته به دولت (GLC) نامیده می‌شوند، نقش مهمی در اقتصاد مالزی ایفا می‌کنند. از چنین شرکت‌هایی برای پیشبرد پروژه‌های زیربنایی و صنعتی استفاده شده است. یک تحلیل در سال ۲۰۲۲ توسط بورس مالزی، بورس ملی مالزی، تخمین زد که GLC ها تقریباً ۲۵,۷ درصد از کل ارزش بازار در بورس را در اختیار دارند، از جمله سهام اکثریت در تعدادی از شرکت‌ها. فقط بخش اقلیتی از سهام برای برخی از بزرگترین شرکت‌های محلی ثبت‌شده برای معامله در دسترس است. خزانه، که اغلب به عنوان صندوق ثروت ملی دولت در نظر گرفته می‌شود، در شرکت‌هایی در بسیاری از صنایع اصلی کشور از جمله هوافضا، ساخت‌وساز، انرژی، مالی، اطلاعات و ارتباطات و فناوری‌های دریایی سهام دارد. نخست وزیر رئیس هیئت مدیره خزانه است. PETRONAS، شرکت دولتی نفت و گاز، تنها شرکت مالزیایی حاضر در فهرست Fortune Global ۵۰۰ است.

به عنوان بخشی از برنامه تحول GLC خود، دولت مالزی راهبردی دوگانه را برای کاهش سهام خود در طیفی از شرکت‌ها و رقابتی‌تر کردن آن شرکت‌ها از طریق بهبود حاکمیت شرکتی در پیش گرفت. برنامه تحول برای عضویت مستقل و حرفه‌ای‌تر در هیئت مدیره تلاش می‌کند. از زمان به قدرت رسیدن در نوامبر ۲۰۲۲، دولت نخست وزیر انور ابراهیم گام‌هایی برای محدود کردن نفوذ مقامات دولتی بر هیئت مدیره شرکت‌های GLC برداشته است.

GLC های با سهام معامله شده در بورس عمومی باید هر سال صورت‌های مالی حسابرسی شده تولید کنند. این SOE ها همچنین باید گزارش‌هایی مربوط به تغییرات در مدیریت سازمان را ارائه دهند. SOE های که سهام معامله شده در بورس عمومی ارائه نمی‌دهند، ملزم به ارائه گزارش‌های سالانه به کمیسیون شرکت‌ها هستند.

الزامات گزارش‌دهی عمومی، شفافیت SOE ها را بهبود بخشیده است. این الزامات همچنین با دستورالعمل OECD برای شفافیت و افشا مطابقت دارد. علاوه بر این، بسیاری از SOE ها عملیاتی را در اولویت قرار می‌دهند که درآمد آنها را به حداکثر برساند.

با این حال، روابط نزدیک SOE ها با مقامات ارشد دولتی، مرز بین فعالیت کاملاً تجاری که به خاطر خود آن دنبال می‌شود و فعالیتی که برای پیشبرد یک منافع سیاستی هدایت شده است را محو می‌کند. به عنوان مثال، PETRONAS هم یک SOE در بخش نفت و گاز است و هم ناظر این صنعت. خطوط هوایی مالزی (MAS)، که قبلاً ۷۰ درصد دولتی بود و اکنون کاملاً دولتی است، برای حمایت از کادر کارکنان بزرگ و سطوح مدیریت ارشد خود به تزریق دوره‌ای منابع از سوی دولت نیاز داشت.

وزارت دارایی سهام اقلیت قابل توجهی در پنج شرکت از جمله سهم ۵۰ درصدی در ضامن مالی بیمه دانشمین ملی بهد (Danajamin Nasional Berhad) دارد. دولت همچنین در ۳۲ شرکت از صنایع کلیدی مانند هوافضا، فناوری دریایی، صنایع انرژی و بنادر، یک سهم طلایی دارد. وزارت دارایی فهرستی از ۷۰ شرکت را که مستقیماً توسط وزیر دارایی با مسئولیت محدود (known as MOF Inc) کنترل می‌شوند، به عنوان بزرگترین شرکت سرمایه‌گذاری وابسته به دولت (GLIC) نگهداری می‌کند. هفت GLIC در مالزی نیز فهرست شده‌اند. با این حال، فهرست جامعی از بیش از ۲۰۰ GLC که توسط این هفت شرکت سرمایه‌گذاری کنترل می‌شوند، به راحتی در دسترس نیست. برای اطلاعات بیشتر، لطفاً به وبسایت بخش شرکت‌های سرمایه‌گذاری دولتی وزارت دارایی مراجعه کنید. منابع تنظیم مقررات و مقامات عبارتند از:

دفتر دادستان کل، کمیسیون شرکت‌های مالزی، کمیسیون بورس و اوراق بهادار مالزی، وزارت دارایی

با روابط رسمی و غیررسمی بین اعضای هیئت مدیره و دولت، SOEهای مالزی (GLC) ممکن است به سرمایه و حمایت مالی در برابر ورشکستگی، و همچنین فشار کاهش یافته برای ارائه سود به سهامداران دولتی دسترسی داشته باشند. چارچوب قانونی که GLCها را تحت قوانین مالزی تأسیس می‌کند، به طور خاص به دنبال فرصت اقتصادی برای کارآفرینان بومی پوترا است.

برخی شواهد تجربی، منتشر شده توسط بانک توسعه آسیایی، وجود دارد که نشان می‌دهد SOEها سرمایه‌گذاری خصوصی را در مالزی از بین می‌برند.

مالزی در مشارکت‌های حاکمیت شرکتی OECD شرکت می‌کند و از طریق برنامه تحول شرکت‌های وابسته به دولت (GLC) خود بر روی پایبندی کامل به دستورالعمل‌های OECD در مورد حاکمیت شرکتی برای SOEها کار می‌کند. شاخص حاکمیت منابع مؤسسه ملی منابع (NRGI) مالزی را از نظر حاکمیت بر بخش نفت و گاز خود ضعیف ارزیابی می‌کند. با این حال، مالزی همچنین در بین ۸۹ کشور رتبه‌بندی شده، در رتبه ۲۷ قرار دارد که در یک سوم بالایی قرار می‌گیرد.

برنامه خصوصی‌سازی

در چندین بخش کلیدی، از جمله حمل و نقل، کشاورزی، خدمات شهری، خدمات مالی، تولید و ساخت‌وساز، شرکت‌های وابسته به دولت (GLC) همچنان بر بازار تسلط دارند. با این حال، دولت مالزی متعهد به

خصوصی سازی تدریجی و مستمر باقی می ماند، اگرچه جدول زمانی مشخصی برای این فرآیند تعیین نکرده است و برای حفظ نقش GLC ها با فشار سیاسی قابل توجهی روبرو است. دولت مالزی واحد مشارکت عمومی- خصوصی (UKAS) را در سال ۲۰۰۹ برای ارائه راهنمایی و پشتیبانی اداری به مشاغل علاقه مند به پروژه های خصوصی سازی و همچنین پروژه های تدارکاتی بزرگ دولتی تأسیس کرد. UKAS که قبلاً بخشی از دفتر نخست وزیر بود، اکنون زیر نظر وزارت دارایی است. UKAS بر معاملاتی از قراردادهای و امتیازات گرفته تا فروش و انتقال مالکیت از بخش دولتی به بخش خصوصی نظارت دارد.

سرمایه گذاران خارجی می توانند در برنامه های خصوصی سازی شرکت کنند، اما مالکیت خارجی به ۲۵ درصد از سهام نهاد خصوصی سازی شده محدود است. سیاست توسعه ملی رفتار ترجیحی را به بومی پوترا اعطا می کند که مستحق حداقل ۳۰ درصد از سهام نهاد خصوصی سازی شده هستند.

فرآیند خصوصی سازی به طور رسمی مشمول مناقصه عمومی است. با این حال، عدم شفافیت منجر به انتقاداتی شده است که تصمیمات دولت تمایل دارد از افراد و مشاغل با روابط نزدیک با مقامات عالی رتبه حمایت کند.

بخش ۸. فساد

دولت مالزی کمیسیون ضد فساد مالزی (MACC) را در سال ۲۰۰۸ و قانون حمایت از افشاگران را در سال ۲۰۱۰ برای مبارزه با فساد تأسیس کرد و رشوه را یک اقدام جنایی می داند. قانون کمیسیون ضد فساد ۲۰۰۹ مالزی (ACCA) رشوه به مقامات عمومی خارجی را ممنوع می کند، تعقیب مالزیایی ها را برای جرایم ارتكابی در خارج از کشور مجاز می داند، کسر رشوه از مالیات را ممنوع می کند، و برای توقیف اموال پیش بینی می کند. دولت ACCA را در سال ۲۰۱۸ با مقررات جدیدی که مسئولیت شرکتی را معرفی می کرد، اصلاح کرد. این اصلاحیه قابلیت جرمه سازمان های تجاری، از جمله شرکت های خارجی با عملیات در مالزی را که دارای یک "شخص مرتبط" درگیر در فساد یا رشوه هستند، اضافه کرد. تعریف "شخص مرتبط" گسترده است و می تواند به معنای مدیر، شریک، کارمند، یا هر شخصی باشد که خدمات را برای یا از طرف شرکت انجام می دهد. هدف قانون، تشویق شرکت ها به اجرای رویه ها و اقدامات حفاظتی سختگیرانه برای جلوگیری از ظهور و توسعه رویه های فاسد است، اگرچه سازمان نظارت بر فساد شفافیت بین المللی در دستور کار یکپارچگی کسب و کار مالزی خود برجسته کرد که بیشتر مشاغل مالزیایی برنامه ها یا سیاست های ضد فساد ندارند.

به گفته کمیسیون ضد فساد مالزی، مقامات در سال ۲۰۲۴، ۵۷۰ مقام دولتی را به دلیل فساد و رشوه دستگیر کردند که از ۴۳۷ نفر در سال ۲۰۲۳ افزایش یافته است. MACC تحقیقاتی را انجام می دهد. با این حال، اختیار

تعقیب قضایی در اختیار دفتر دادستان کل (AGC) باقی می‌ماند. طبق قانون اعلامیه قانونی ۱۹۶۰، مقامات دولتی موظف هستند درآمد و دارایی‌های خود را ظرف سه ماه از انتصاب افشا کنند، و اظهارنامه‌های دارایی از طریق پورتال آنلاین MACC در دسترس عموم است. قانون حمایت از افشاگران برای کسانی که ادعاهایی را به رسانه‌ها افشا می‌کنند، حمایتی ارائه نمی‌دهد.

در ژانویه ۲۰۲۴، هیئت عفو مالزی حکم محکومیت فساد اوت ۲۰۲۲ و مجازات ۱۲ سال زندان نخست وزیر اسبق، نجیب رزاق، مرتبط با رسوایی صندوق سرمایه‌گذاری MDB۱ را کاهش داد. نجیب به دادن تضمین‌های دولتی برای وام از صندوق بازنشستگی کشور به یک شرکت تابعه از MDB۱، اختلاس وجوه و پولشویی متهم شده بود. مجازات او اکنون شش سال است و جریمه نقدی او در این پرونده از ۴۴٫۵ میلیون دلار به ۱۰٫۶ میلیون دلار کاهش یافته است. در اکتبر ۲۰۲۴، دادگاهی به نجیب دستور داد تا دفاعیات خود را ارائه دهد، پس از آنکه دادستان‌ها یک پرونده اولیه را علیه نجیب مربوط به سوءاستفاده از قدرت اثبات کردند.

و اتهامات پولشویی شامل ۵۱۷٫۸ میلیون دلار از وجوه MDB۱. دادگاه همچنین نجیب را از اتهامات دستکاری در گزارش حسابرسی MDB۱ تبرئه کرد. در نوامبر ۲۰۲۴، دادگاه به نجیب برائتی اعطا کرد که معادل تبرئه نبود (DNAA) مربوط به اتهامات جداگانه اختلاس ۱٫۵ میلیارد دلار از وجوه عمومی مرتبط با رسوایی MDB۱. در دسامبر ۲۰۲۴، دادگاهی همسر نجیب، روسمه منصور، را از اتهامات پولشویی تبرئه کرد. روسمه از یک حکم جداگانه در سپتامبر ۲۰۲۲ برای پولشویی و فرار مالیاتی درخواست تجدید نظر می‌کند.

بخش ۹. محیط سیاسی و امنیتی

از زمان انتخابات ملی ۱۹۶۹ هیچ حادثه مهمی از خشونت سیاسی رخ نداده است. در آوریل ۲۰۱۲، قانون تجمع مسالمت‌آمیز لازم الاجرا شد، که تظاهرات خیابانی را ممنوع می‌کند و محدودیت‌های قابل توجه دیگری را برای تجمعات عمومی اعمال می‌کند. پس از بیش از ۶۰ سال حاکمیت یک حزب، انتخابات ملی ۲۰۱۸ نقطه عطفی در سیاست داخلی مالزی بود. رأی دهندگان ائتلافی به نام پاکاتان هاراپان (PH) به رهبری مهاتیر محمد نخست وزیر اسبق را انتخاب کردند که ائتلاف حاکم باریسان ناسیونال به رهبری سازمان ملی مالزی متحد (UMNO)، حزب ملی‌گرای مالایی که از زمان استقلال بر سیاست مالزی تسلط داشت، را شکست داد.

در سال ۲۰۲۲، برای رهبری دولت ائتلافی. تحت رهبری انور، سیاست داخلی تثبیت شده است و اکثر تحلیلگران پیش‌بینی می‌کنند که او دوره پنج ساله خود را تا انتخابات سراسری بعدی در اواخر سال ۲۰۲۷ یا اوایل ۲۰۲۸ به پایان برساند.

گهگاه، گروه‌های مالزیایی علیه سیاست‌های دولت ایالات متحده، از جمله مسائل اسرائیل-فلسطین، اعتراض می‌کنند که معمولاً شامل تظاهرات در خارج از سفارت ایالات متحده است. تا به امروز، این تظاهرات مسالمت‌آمیز و محلی بوده و حضور پلیس کافی داشته است. سازمان‌های غیردولتی محلی نیز از زمان شروع بحران اسرائیل-غزه، تحریم‌های گسترده‌ای علیه برندهای آمریکایی ترتیب داده‌اند. این تحریم‌ها از زمان شروع درگیری ادامه داشته و حمایت گسترده‌ای در سراسر مالزی دارد. چندین سازمان غیردولتی راهپیمایی‌های مسالمت‌آمیز گسترده‌ای را در شهرهای بزرگ شبه‌جزیره و شرق مالزی در ارتباط با سیاست‌های داخلی ترتیب داده‌اند. شرکت اتباع خارجی در تظاهرات سیاسی از هر نوعی غیرقانونی است.

بخش ۱۰. سیاست‌ها و رویه‌های کار

نیروی کار مالزی شامل تقریباً ۲,۱ میلیون کارگر خارجی ثبت‌شده و تخمیناً ۱,۵ تا ۴ میلیون کارگر خارجی ثبت‌نشده است. در سال ۲۰۲۳، دولت "طرح کاهش محدودیت‌های استخدام کارگران خارجی" را اجرا کرد که فرآیند تأیید سهمیه و تأیید اشتغال کارگران مهاجر را تسریع بخشد، و "دومین برنامه بازتنظیم کار" را اجرا کرد که به مهاجران اجازه می‌داد وضعیت مهاجرتی خود را قانونی کرده و به دنبال کار باشند. تعداد کارگران خارجی در مالزی توسط برنامه دوازدهم مالزی هدایت می‌شود که مشخص می‌کند این تعداد تا سال ۲۰۲۵ نمی‌تواند از ۲,۴ میلیون نفر تجاوز کند.

کمبود نیروی کار ماهر در مالزی، شایع‌ترین مانع ذکر شده برای رشد اقتصادی در مطالعات متعدد است. مالزی کمبود حاد متخصصان، دانشمندان و دانشگاهیان بسیار واجد شرایط دارد. شرکت‌های آمریکایی فعال در مالزی این احساس را تکرار کرده‌اند و خاطرنشان می‌کنند که کمبود نیروی کار ماهر منجر به آموزش بیشتر حین کار برای استخدام‌های جدید شده است.

به گزارش بانک جهانی، نرخ بیکاری مالزی در سال ۲۰۲۲، ۳,۷ درصد بوده است.

مالزی عضو سازمان بین‌المللی کار (ILO) است. روابط کار در مالزی عموماً غیرتقابلی است. در حالی که سیستمی از کنترل‌های دولتی به شدت اعتصابات را منع می‌کند و تشکیل اتحادیه‌ها را محدود می‌کند، دولت جدید یک شورای مشورتی ملی کار - متشکل از کنگره اتحادیه‌های کارگری مالزی و فدراسیون کارفرمایان مالزی - را برای افزایش مشارکت کارگران در اتحادیه‌ها ایجاد کرده است. دولت در ژوئیه ۲۰۱۹ قانون اتحادیه‌های کارگری و قانون روابط صنعتی خود را به منظور افزایش آزادی انجمن در مالزی اصلاح کرد. برخی از اختلافات کارگری از طریق مذاکره یا داوری توسط دادگاه صنعتی حل و فصل می‌شود. مقامات مالزی متعهد

شده‌اند که با اصلاح قوانین کار این کشور به عنوان ابزاری برای تقویت رقابت‌پذیری کلی اقتصاد و مبارزه با شرایط کار اجباری، پیش بروند. دولت قبلی شرکت‌های برون‌سپاری را ممنوع کرد، نظارت بر آژانس‌های استخدام را بهبود بخشید، و قانون کار، قانون کودکان و افراد جوان، و قانون ایمنی و بهداشت شغلی را با اصول ILO همسو کرد.

اگرچه اتحادیه‌های ملی در حال حاضر در مالزی ممنوع هستند، چندین فدراسیون سرزمینی اتحادیه‌ها (سه قلمرو عبارتند از شبه‌جزیره مالزی، صباح و ساراواک) وجود دارد. دولت از تشکیل برخی اتحادیه‌های کارگری، مانند آنهایی که در بخش‌های الکترونیک و نساجی هستند، به عنوان فدراسیون‌های سرزمینی اتحادیه‌ها جلوگیری کرده است. به جای اجازه دادن به تشکیل یک فدراسیون اتحادیه‌ها برای کل شبه‌جزیره مالزی، بخش الکترونیک محدود به تشکیل چهار فدراسیون منطقه‌ای اتحادیه‌ها است، در حالی که بخش نساجی محدود به فدراسیون‌های اتحادیه‌ها در سطح ایالت در ایالت‌هایی با صنعت نساجی است. در اکتبر ۲۰۲۳، دولت قانون اتحادیه‌های کارگری را اصلاح کرد تا محدودیت‌های تشکیل اتحادیه‌های کارگری را حذف کند و اجازه دهد اتحادیه‌های متعددی در یک حرفه، شغل یا صنعت وجود داشته باشند.

کارفرمایان و کارمندان هزینه‌های سازمان تأمین اجتماعی (SOSCO) را به اشتراک می‌گذارند، که تقریباً ۱۲٫۹ میلیون کارگر را پوشش می‌دهد و برای پوشش کارگران خارجی گسترش یافته است. هیچ برنامه رفاهی سیستماتیک یا مزایای بیکاری دولتی وجود ندارد، اما صندوق ذخیره کارکنان (EPF)، که کارفرمایان و کارمندان ملزم به مشارکت در آن هستند، مزایای بازنشستگی را برای کارگران بخش خصوصی فراهم می‌کند. کارمندان دولت پس از بازنشستگی مستمری دریافت می‌کنند.

مقررات استخدام در مالزی، به ویژه از آنجا که بر استخدام و تعدیل کارگران تأثیر می‌گذارد، همچنان مانعی قابل توجه برای استخدام کارگران در مالزی است. هزینه بالای اخراج کارمندان، حتی در موارد تخلف، منبع شکایت کارفرمایان داخلی و خارجی است. در سال ۲۰۱۸، دولت یک کمیته مستقل در مورد کارگران خارجی برای مطالعه سیاست‌های کارگران خارجی تشکیل داد. این کمیته ۴۰ توصیه برای ساده‌سازی استخدام کارگران خارجی و محافظت از کارمندان در برابر بندگی بدهی و شرایط کار اجباری ارائه کرد. مشخص نیست که آیا دولت جدید بر اساس این توصیه‌ها عمل خواهد کرد یا خیر.

مدیران شرکت‌های آمریکایی فعال در مالزی گزارش داده‌اند که دولت ترکیب قومی کارکنان را کنترل می‌کند و در برخی مناطق سیستم سهمیه‌بندی قومی را برای استخدام اعمال می‌کند. ترجیحات مبتنی بر نژاد در استخدام و ارتقاء در دولت، دانشگاه‌های دولتی و شرکت‌های وابسته به دولت گسترده است.

مالزی حداقل دستمزد را در سال ۲۰۱۳ معرفی کرد. در فوریه ۲۰۲۵، دولت حداقل دستمزد را در سراسر کشور از ۱۵۰۰ رینگیت به ۱۷۰۰ رینگیت در ماه افزایش داد.

در سال ۲۰۲۲، فهرست قانون بازمجوز حمایت از قربانیان قاچاق (TVPRA) وزارت کار ایالات متحده از کالاهای تولید شده با کار کودک و کار اجباری شامل روغن پالم مالزی (کار اجباری و کودک)، الکترونیک (کار اجباری)، پوشاک (کار اجباری) و دستکش لاستیکی (کار اجباری) بود. مقامات ارشد چندین آژانس دولتی مالزی با بخش خصوصی و جامعه مدنی برای رسیدگی به نگرانی‌های مربوط به استخدام، استخدام و مدیریت کارگران خارجی در تمام بخش‌های اقتصاد مالزی همکاری می‌کنند.

در دسامبر ۲۰۲۴، سنای مالزی چندین اصلاحیه در قوانین کار صباح و ساراواک تصویب کرد که همان سطح حمایت کارگری را برای کارگران داخلی فراهم می‌کند که برای سایر کارگران در ایالت‌های شبه‌جزیره مالزی وجود دارد. اصلاحیه صباح رسماً کارگران داخلی را به عنوان "کارمند" طبقه‌بندی می‌کند و حقوق آنها را برای حمایت‌های قانونی کار که سایر کارمندان از آن برخوردارند، به رسمیت می‌شناسد. در ساراواک، کارگران داخلی اکنون توسط مقررات مشابهی محافظت می‌شوند، از جمله کاهش ساعات کار (از ۴۸ به ۴۵ در هفته)، افزایش مرخصی زایمان، معرفی مرخصی پدری، ایجاد تضمین‌هایی در برابر آزار جنسی و بهبود استانداردهای مسکن، که عملاً ایالت‌های بورنئو را تحت همان حمایت‌های کارگری سایر کارگران در شبه‌جزیره قرار می‌دهد. اصلاحات قوانین کار صباح و ساراواک گامی حیاتی در مبارزه مالزی با قاچاق انسان و استثمار کارگری بود.